

dum rationis nostrae praescriptum, & vocabulo-
rum illorum valorem humanum, licebit Articulis
fidei assuere: ἐλατίζται μὲν γὰρ πᾶν παρὰδειγ-
μα, ut Iustinus noster loquitur.

100. Quoad Patrum auctoritatem, quae pro Phi-
lippi sententiâ defendendâ producitur, Respon-
demus 1. nos eâ minimè obligari. Ad legem enim
& ad Testimonium Ies. 8, 20. 2. eam esse Patrum
sententiam, ut saltem aliquibus similitudinibus
simpliciorum fidem sublevent. Qui finis si hodieq;
spectetur, tum fortè similitudinis hujus, apud
rudiores aliquem posse esse usum, non planè repu-
gnamus: ut nimirum ostendatur, sicut verbum
humanum in mente humana impassibiliter gigni-
tur; ita impassibilem quoque Patris esse genera-
tionem Filij. Verùm sic definire velle modum
istum, quòd Pater semetipsum intuendo & cogi-
tando, abstraxerit sui ipsius imaginem, cui Essen-
tiam suam communicarit, atque impresserit; id
verò ἀγφάρον esse, ac proinde eadem facilitate
qua asseritur, rejici & improbari posse, intrepide
affirmamus.

101. Credentes autem interim, Filium vere
de ipsa Essentia DEI Patris esse genitum, ita ut
pater Communicando (κοινωνιάν ἐμμένοντων
intellige) totam suam essentiam, Filiū, hoc est, aliā
personam ex se genuerit: vel quod idem est, ut

G 4 Fi.